

Arrest

nr. 214 316 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RAHOU *loco* advocaat J. DE LIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 februari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk een eerste keer te zijn binnengekomen op 4 mei 2015 en dient op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 oktober 2015 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat uit onderzoek van de vingerafdrukken van de verzoekende partij gebleken was dat zij een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Hongarije.

De verzoekende partij verklaart het Rijk een tweede keer te zijn binnengekomen op 29 augustus 2016 en dient op 15 september 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2017 en 26 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 januari 2018 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashayi van origine te zijn. U bent drieëntwintig of vierentwintig jaar geleden geboren in het dorp Amla, binnen het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. U ging niet naar school in Afghanistan en bent analfabeet. U werkte vanaf 1390 tot 1392 (i.e. 21 maart 2011 tot 20 maart 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) bij de grenspolitie als bodyguard van een commandant.

In qaws 1392 (november-december 2013) werd er een dreigbrief van de taliban aan uw huis in Dar-i-Noor afgeleverd. U was net met verlof van uw werk en liet de brief voorlezen aan de zoon van uw oom. In de brief stond dat u uw werk moest opzeggen en u bij de taliban moest aansluiten, anders zou u en uw familie worden gedood. Aangezien u al eerder bedreigingen kreeg deerde deze brief u niet en u vertrok de volgende dag terug naar uw werk. Na één maand keerde u met verlof terug naar uw huis in Dar-i-Noor. U ging de dag na uw aankomst naar buiten en toen u op een balkon zat merkte u twee vreemde mannen op. U was argwanend en wilde terug naar huis gaan toen de mannen u plots beschooten. U kon weglopen naar de Amla-bazaar waar uw schoonbroer S(...) M(...) een winkel heeft. U besloot om Afghanistan te verlaten. In jeddi 1392 (december 2013/januari 2014) kon u met de hulp van een smokkelaar naar Pakistan te vluchten. U woonde in Pakistan te Lahore en steeds in hetzelfde huis. U bleef binnenshuis uit vrees te worden gearresteerd door de Pakistaanse politie. U besloot om Pakistan te verlaten omdat u als voormalig lid van de Afghaanse strijdkrachten de Pakistaanse autoriteiten vreesde en u ook geen familiaal netwerk had in Pakistan. Na ongeveer één jaar verliet u Pakistan en reisde ongeveer anderhalve maand voor u in België aankwam op 4 mei 2015. U diende dezelfde dag nog een eerste asielaanvraag in.

Uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd nadat aan de hand van uw vingerafdrukken bleek dat u in Hongarije een verzoek tot internationale bescherming had geregistreerd. Op 27 oktober 2015 werd u de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten betekend en werd u naar Hongarije overgebracht.

Op 29 augustus 2016 arriveerde u opnieuw in België en diende op 15 september 2016 een tweede asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u voor: uw politiekaart, een bankkaart, de dreigbrief van de taliban, een loonstrookje, uw taskara en drie foto's.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door een bende of door de taliban (CGVS p.21). Een aantal tegenstrijdige verklaringen, inconsistente acties en opvallende vaststellingen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst vallen er twee grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan uw adres. Waar u in het eerste interview nog stelt dat u geen bedreigingen had gekregen alvorens u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS p.9), komt u in het tweede interview te verklaren dat u voordien reeds via de radio en per telefoon werd bedreigd (CGVS2 p.17). Frappanter is dat u over de dreigbrief vertelt dat u de brief had verscheurd en weggegooid nadat u van uw dorp terug naar uw werkplaats was gegaan (CGVS2 p.14). Hoe het dan komt dat u aan het CGVS de door u zelfverklaarde originele brief kan voorleggen is een raadsel (CGVS p.9 en zie administratief dossier onder ingediende documenten nr. 3). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw voorgehouden vrees op een eerste en ernstige manier.

Ten tweede blijken uit uw verklaringen enkele inconsistente gedragingen die uw voorgehouden vrees in een ander daglicht stellen. Zo zegt u dat u de bedreiging aan uw adres in de vorm van een brief aanvankelijk niet serieus nam (CGVS p.20; CGVS2 p.14,17-18) en u na ontvangst van de talibanbrief terug ging werken en na één maand terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.10,16,20-21; CGVS2 p.13-14,17). Rekening houdend met uw kennis over de activiteiten van de taliban, namelijk doen wat ze willen, mensen doden, zich mengen onder de bevolking en het gevangennemen van leden van de grenspolitie zoals uw neef (CGVS p.16; CGVS2 p.9), mag uw inschatting over de ernst van de situatie en uw beslissing om terug te keren naar uw dorp verbazen. Hoe u zich voor de geest haalt om als lid van de grenspolitie na te zijn bedreigd toch terug te keren is vreemd en niet erg consistent met het beeld dat u van de taliban in uw regio heeft. Bovendien zijn de taliban reeds van voor uw geboorte actief in uw district (CGVS p.10) en is het volgens u onbekend wie nu juist lid is van de taliban en wie niet (CGVS2 p.9). Als u niet wist wie de leden van de taliban waren is het des te riskanter om onmaskerd te worden als politieagent, maar dat deed u schijnbaar niet om elke maand van uw werk naar huis te reizen (CGVS p.15). Op de vraag waarom u terug naar huis keerde nadat u de dreigbrief had ontvangen antwoordt u weinig verhelderd dat u verlof had en uw familie u vroeg om te komen (CGVS p.20-21; CGVS2 p.17). U wordt tot slot op het CGVS geconfronteerd met de manier en het risico dat u met uw terugkeren nam. U stelt echter dat u niets anders kon doen (CGVS2 p.13-14). De regelmaat, timing en wijze van over en weer gependel tussen uw werkplaats en uw dorp die u voorhoudt is allerminst consistent binnen het kader van uw vermeende vrees voor vervolging door de taliban.

Als derde punt moet er nog worden stilgestaan bij een onaannemelijkheid die uw verhaal verder verzwakt. U zegt niet te weten wanneer de dreigbrief is opgesteld omdat u analfabeet bent (CGVS p.9). Nochtans liet u de brief voorlezen aan uw neef (CGVS p.9). Sterker nog, u weet zelfs niet in welk jaar of welke maand de brief is geschreven, zo zegt u zelf (CGVS p.9). Wetende dat de dreigbrief een essentieel stuk vormt van uw asielaanvraag is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van haar opmaakdatum die op de brief vermeld staat. Daarenboven moet er op gewezen worden dat het jaar van de datum op de brief werd aangepast. Ten slotte rijzen er ook ernstige twijfels over de authenticiteit van de dreigbrief. De hoofding en de stempels zijn duidelijk gekopieerd terwijl de tekst er met de hand opgeschreven is. Deze werkwijze wijst er duidelijk op dat de dreigbrief geen authentiek stuk is. Deze vaststellingen omtrent één van de belangrijkste stukken uit uw asielverhaal, ondermijnen uw voorgehouden vrees verder.

Daarnaast geeft u aan dat uw familie zou worden gevisieerd indien u niet op de eisen van de taliban inging, namelijk uw werk stopzetten en u bij hen aansluiten (CGVS p.9; CGVS2 p.17). Aangezien uw familie momenteel nog steeds in uw dorp Amla woont (CGVS p.4) en ze tot op heden geen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS2 p.17-18), kunnen er wederom vraagtekens worden geplaatst bij uw voorgehouden vrees. Uw verklaring dat het een Godsmirakel is, ze een hond hebben en dat misschien de familieleden van vaderszijde hen soms bewaken kan allerminst de passiviteit van de taliban in het licht van de geuite doodsb bedreigingen verklaren (CGVS2 p.17).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse grenspolitie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst van twee jaar slechts één maal bij een veiligheidsincident betrokken raakte (CGVS2 p.12-13). Voorts had u als soldaat de laagste rang (CGVS2 p.10). U haalt aan dat er video's bestaan waarop u te zien bent als lid van de grenspolitie. Deze videofragmenten werden getoond door de nationale omroep, zo zegt u (CGVS p.22; CGVS2 p.5). U stelt eerst dat u veel in het werk heeft gesteld om deze video's te bemachtigen, maar later verklaart u dan weer dat u geen stappen ondernam (CGVS2 p.5-6). Nochtans kon u op z'n minst contact opnemen met de nationale omroep, maar dat blijkt alvast niet het geval te zijn. In ieder geval kan u de videofragmenten niet voorleggen en blijft het bestaan ervan dan ook onduidelijk. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage rang, het feit dat u de grenspolitie zo'n drieënhalf jaar geleden verliet en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas, kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de grenspolitie een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Te meer daar u geen zicht heeft geboden op uw recente verblijfplaats voor u naar België kwam. U stelt immers gedurende één tot anderhalf jaar in Lahore, Pakistan te hebben verbleven (vragenlijst DVZ punt 40 p.11; CGVS p.6; CGVS2 p.4). Aan dit verblijf kan echter geen geloof worden gehecht omwille van verschillende opmerkelijke vaststellingen en onaannemelijkheden.

U verklaart tijdens heel uw verblijf in Lahore in hetzelfde huis te hebben gewoond (CGVS2 p.4-5). U deed weinig buiten koken voor uw huisgenoot en tv kijken (CGVS2 p.6-7). U kwam niet vaak buitenshuis omwille van uw vrees om opgepakt te worden door de Pakistaanse autoriteiten aangezien u geen verblijfspapieren had en u voor de Afghaanse grenspolitie had gewerkt (CGVS2 p.5,19). Uw huisgenoot kwam vaker dan u buiten het huis omdat hij elke dag ging werken, zo verklaart u (CGVS2 p.6).

In dit licht valt ten eerste uw gebrek aan kennis op over de incidenten die gebeurden tijdens uw verblijfsperiode in Lahore. U weet niets over een aanslag op een politiehoofdkwartier (CGVS2 p.8). Evenmin doen aanslagen op christelijke kerken een belletje bij u rinkelen (CGVS2 p.8). En ook over een incident waarbij mensen in een moskee omkwamen doordat het dak van de moskee instortte kan u niets aanbrengen (CGVS2p.8-9). Daarenboven weet u niet wat Jamaat ul Ahrar is (CGVS2.p19). Jamaat ul Ahrar is een splintergroepering van de Pakistaanse taliban (TTP) en wordt verantwoordelijk geacht voor de hiervoor genoemde aanslag op het politiehoofdkwartier. Het is opvallend dat u een vrees voor de taliban aanhaalt, maar niet de naam herkent van een splintergroep van de taliban die actief is in de stad waar u meer dan een jaar verblijft.

Verder blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van uw woonplaats in Lahore waar u één tot anderhalf jaar doorbracht. U weet immers niet in welke straat u woonde, noch in welke provincie of regio (CGVS2 p.4). Lahore is de hoofdstad van de provincie Punjab, maar tot die vaststelling bent u blijkbaar niet kunnen komen tijdens uw lange verblijf aldaar. Op de vraag of uw huis in het centrum of meer weg van het centrum van de stad was gelegen antwoordt u dan weer naast de vraag door metaforisch te stellen dat de bazaar zoals een stad is (CGVS2 p.5). Bovendien schijnt u geen Pashayi-mensen in Lahore te kennen en weet u zelfs niet of er überhaupt Pashayi wonen in Lahore (CGVS2 p.8). Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat er wel degelijk een Pashayi-gemeenschap is in Lahore. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is vreemd, des te meer omdat u zelf Pashayi bent (CGVS p.3).

De persoon waarmee u samenwoonde ging elke dag werken, maar verbazend genoeg weet u niet wat voor werk hij deed of waar hij werkte (CGVS2 p.6). Doordat u met hem samenwoonde, uw huisgenoot elke dag werkte en u voor hem kookte (CGVS2 p.5-6) is het totaal onaannemelijk dat u niet zou weten wat voor werk deze persoon deed en waar hij dat werk dan deed.

Daarenboven kan u zelfs niet zeggen wat uw favoriete tv-show was op de Pakistaanse televisie was (CGVS2 p.7). Dit is toch eigenaardig daar u aangaf steeds binnen te blijven en uw activiteiten in het huis voornamelijk bestonden uit koken, spelen en tv-kijken (CGVS2 p.4-7). U luisterde vooral naar liedjes op tv, zo zegt u, maar vreemd genoeg kan u niet zeggen welke liedjes of welke artiesten uw favorieten waren (CGVS2 p.7). Uw argumentatie dat u hier niet in slaagde omdat u de taal niet begreep snijdt geen hout (CGVS2 p.7). U woonde gedurende één tot anderhalf jaar in hetzelfde huis met weinig om handen, maar wel met een tv en een huisgenoot. De idee dat u nooit sprak met hem over de programma's, artiesten of liedjes die u op tv zag, is onaannemelijk. Alleen al door de fonetische klanken op een repetitieve manier te horen moet u toch in staat zijn om de titel van een tv-programma of liedje te ontcijferen. U had daar bovendien de tijd voor, namelijk één tot anderhalf jaar. Op dezelfde wijze moet u de naam van bekende artiesten hebben gehoord en gezien op de televisie. Deze televisie was naast uw huisgenoot het voornaamste contact met de buitenwereld gedurende een periode van één tot anderhalf jaar. Op die manier is het volstrekt ongeloofwaardig dat u geen enkele kennis hebt over uw favoriete liedjes, artiesten en tv-programma's tijdens uw kluzenaarsbestaan in Lahore.

Ook over uw woonomgeving in Lahore tast u compleet in het duister. Zo weet u niet welke parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen er in de buurt van uw huis in Lahore lagen (CGVS2 p.5-6). Specifiek gevraagd naar de Jinnah, Mansoorah, Mayo en Ganga Ram Hospitals, stelt u van geen enkele van deze ziekenhuizen te hebben gehoord (CGVS2 p.19). Uw verweer dat u nooit naar het ziekenhuis in Lahore bent geweest kan uw ontbrekende kennis over enige ziekenhuizen in uw buurt niet verklaren. Ten slotte kan u ook niet zeggen in welk stadsdelen de christenen vooral wonen (CGVS2 p.19). Net zoals voordien aangehaald is het onmogelijk te geloven dat u geen enkele van voornoemde plaatsen zoals parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen in uw directe omgeving kan benoemen, wetende dat u samenwoonde met iemand die elke dag in de stad Lahore rondliep en u over een tvtoestel beschikte.

Enige kennis over de Pakistaanse politiek of over Pakistaanse politici heeft u ook al niet. Gevraagd naar welke politieke partij de grootste was, welke partijen in de regering zaten en welke partijen onderling ruzie hadden toen u in Pakistan woonde, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). Ook over wie er protesteerde tegen de overheid, iets wat u zelf aangeeft dat vaak gebeurde in de straten van Lahore, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). U weet bovendien niet wat de PML en PTI precies zijn (CGVS2 p.9). Wanneer u wordt verteld dat het gaat over de politieke partijen Pakistan Muslim League en Tehreek e Insaf, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS2 p.9). Nochtans waren beide partijen respectievelijk de grootste en tweede grootste partij na de verkiezingen van mei 2013 en leefden ze op gespannen voet met elkaar. Iemand uit Lahore met de naam Imran Khan kent u eveneens niet (CGVS2 p.18). Imran Khan is nochtans een bekende ex-cricketspeler die de felle protestacties tegen de regering van premier Nawaz Sharif aanvuurde als leider van de PTI na vermeende corruptie bij de verkiezingen van 2013. Deze grote langdurige protesten met duizenden demonstranten vonden plaats in Lahore en in heel Pakistan. Ze verschenen uitgebreid in de Pakistaanse media. Zelfs wanneer er een foto van Imran Khan aan u wordt voorgelegd herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.3).

Daarnaast weet u ook niet wie Tahir Ul Qadri is (CGVS2 p.19). Uw laconiek antwoord dat u 'Tahir' heet, maar 'Qadri' niet kent, is allerm minst vermakelijk (CGVS2 p.19). Gewezen op zijn bekendheid als religieus leider in Pakistan brengt u opnieuw niets aan (CGVS2 p.19). Tahir Ul Qadri is naast een erg bekende religieus leider de oprichter van de Pakistan Awami Tekreek partij die evenals de PTI na de verkiezingen van 2013 in de clinch ging met de regeringspartij van premier Nawaz Sharif. Tijdens uw verblijf in Lahore vonden er grote en hevige protesten plaats in de stad waarbij verschillende overheids- en mediagebouwen werden bestormd door antiregeringsdemonstranten waarvan de leiders Imran Khan en Tahir Ul Qadri waren. Wanneer u een foto van de befaamde Tahir Ul Qadri wordt getoond herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.9).

Tot slot weet u niet wat Model Town is en waar het in Lahore is gesitueerd (CGVS2 p.19). Model Town is een wijk in Lahore waar het hoofdkwartier van Tahir Ul Qadri is gelegen, maar bovenal is het de plek waar op 17 juni 2014 het Model Town massacre plaatsvond. Een 10-tal mensen kwam om door o.a. schotwonden en velen raakten gewond tijdens de schermutselingen met de ordediensten naar aanleiding van de eerder vermelde protesten tegen de regering van Nawaz Sharif. Na afloop van de tragedie van Model Town – zoals er ook aan wordt gerefereerd – eisten en kregen de leiders van de oppositie een doorgedreven onderzoek naar de verantwoordelijken (waaronder premier Nawaz Sharif en Punjabi's Chief Minister Shahbaz Sharif) van de dodelijke incidenten. Deze protesten doorheen heel Pakistan duurden meer dan vier maanden en alle hoofdrolspelers, incidenten en verdere ontwikkelingen

werden nauwgezet gevolgd door de media, ook na afloop van de protestacties. Op die manier is uw tentoongespreide onwetendheid over deze gebeurtenissen en haar hoofdrolspelers weer enorm verbazingwekkend, wetende dat u over een tv-toestel beschikte, zelf in Lahore woonde en een huisgenoot had die zich elke dag in de stad begaf (CGVS 2 p.4-7).

Daarenboven herkent u geen enkele van de aan u getoonde bekende Pakistanen (CGVS2 p.19-20 en bijlage1). Dat u de premier van Pakistan, Nawaz Sharif, niet visueel kan herkennen is uiterst merkwaardig (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.6). Rekening houdend met de tumultueuze periode die hij tijdens uw verblijf doormaakte, de mediaaandacht naar zijn persoon en zijn functie als premier van het land waar u één tot anderhalf jaar verbleef, is het bijzonder dat u hem niet herkent. Ook de in 2007 vermoordde Benazir Bhutto herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.4). Zij was de voorzitter van de PPP (Pakistan Peoples Party) en is tot op de dag van vandaag een prominent figuur in de Pakistaanse samenleving en media. Shahbaz Sharif die Chief Minister van Punjab is en tevens broer van premier Nawaz Sharif herkent u evenmin (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.11). Wederom één van de hoofdrolspelers uit de (ophefmakende) periode van uw verblijf in Lahore die u niet herkent. Ook voormalig Minister van Buitenlandse Zaken mevrouw Hina Rabbani Khar en haar opvolger Sartaj Aziz zijn niet herkenbaar voor u (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.7 en nr.1). Mevrouw Hina Rabbani Khar was verwickeld in een liefdesschandaal met de voorzitter van de PPP Bilawal Bhutto Zardari in 2012 en de media bleef hun relatie volgen. De foto van Punjab's Minister van Justitie, Rana Mashood, herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.10). Rana Mashood was betrokken bij een corruptieschandaal dat op video werd vastgelegd en hij werd in oktober 2014 door zijn partij gedwongen ontslag te nemen. U woonde in die periode in Lahore en keek er televisie, maar u slaagt er niet in deze persoon te herkennen. Mevrouw Naheed Khan van de PPP die in 2014 haar eigen partij startte, de Pakistan Peoples Party Workers, herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.5). Hamza Abbasi, de ster van de enorm populaire en bekroonde dramareeks Pyarey Afzal uit 2013-2014 herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.8). Verder herkent u Rana Mubashir niet als ervaren journalist en tv-presentator op Express News (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.2). Tot slot komt u niet tot de vaststelling dat de laatste foto die u wordt voorgelegd het schrijn van Syed Ali Hajveri is (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.12). Deze heilige plaats ter ere van de in Afghanistan geboren Syed Ali Abul Hasan bin Usman Hajveri is nochtans een erg bekende plek nabij de Bhatti Gate aan het oude stad gedeelte van Lahore.

Uw tentoongespreide kennis, of eerder het gebrek daaraan, probeert u goed te praten door te stellen dat u de taal in Pakistan niet begrijpt en niet vaak buitenshuis vertoefde (CGVS2 p.4-5,8,11,18-19). Zoals reeds meermaals aangehaald kan met deze argumentatie geen rekening worden gehouden daar u meer dan een jaar op dezelfde plek in Lahore verbleef, u er tv keek en samenwoonde met iemand die wél buitenshuis ging (CGVS2 p.4-7). Uw verklaringen zijn in dit opzicht wederom van bedrieglijke aard en verhinderen het CGVS een heldere blik te krijgen van uw werkelijke verblijfssituatie voor u naar België kwam.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat u over uw twee asielaanvragen in België geen eenduidige verklaringen aflegde over uw leeftijd, beroepsactiviteit en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In het kader van uw eerste asielaanvraag op 4 mei 2015 verklaarde u 16 jaar te zijn en vermeldde u op geen enkel moment lid te zijn geweest van de Afghaanse grenspolitie. Daarnaast heeft u toen ook uw verblijf van meer dan één jaar in Pakistan niet aan de Belgische autoriteiten kenbaar gemaakt (Verklaring DVZ 10/6/2015 p.4,5,12). Tijdens uw tweede asielaanvraag op 15 september 2016 wijzigde u de verklaringen die u deed bij uw eerste asielaanvraag door te stellen dat u op het moment van uw tweede asielaanvraag 22 jaar was, bij de Afghaanse grenspolitie heeft gewerkt en anderhalf jaar in Pakistan woonde nadat u Afghanistan was ontvlucht en vóór u naar België reisde. De tegenstrijdigheden tussen uw eerste en tweede asielaanvraag voegen zich bij de hierboven gemaakte vaststellingen dat u er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamyan, Daykundi, Kabul, Panshir, Samangan, en in bepaalde regio's van de provincies Herat, Jawzjan, Kapisa, Nangarhar, Parwan, Sar-i-Pol, Takhar en Wardak geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2,21; CGVS2 p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw laatste verblijf in Pakistan voor u naar België kwam.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijf van één tot anderhalf jaar verblijf in Pakistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke verblijfssituatie in Afghanistan, of in enig ander land, nadat u uw werk had verlaten. Op die manier biedt u ook geen zicht op uw mogelijk familiaal en financieel netwerk waarop u kon steunen nadat u uw werk bij de grenspolitie had verlaten. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De politiekaart, de bankkaart en het loonstrookje kunnen enkel dienen als bewijs voor uw werk als politieagent aan, maar kunnen geenszins uw asielmotieven of uw verblijf in Pakistan bewijzen. De taskara en de drie foto's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's staan op geen enkele manier toe te bepalen waar en wanneer ze werden genomen. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban valt ook onder deze categorie. De authenticiteit van de brief is bovendien uiterst twijfelachtig zoals uit bovenstaande vaststellingen is gebleken. Uw asielrelaas werd daarbij in zijn geheel als bedrieglijk bevonden. Overigens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

"1. De weergave van de gebeurtenissen en de geloofwaardigheid

In de bestreden beslissing stelt gedaagde dat verzoeker niet bewijst of aannemelijk maakt dat hij effectief vreest voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals in de Vreemdelingenwet onder artikel 48/4 is bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat verzoeker van mening is dat de vragen die hem gesteld werden te hoog gegrepen zijn om als analfabeet te beantwoorden.

Dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven een analfabeet te zijn.

Het is kennelijk onredelijk van gedaagde van verzoeker te verlangen dat hij van een vreemd land weet welke parken er zijn, welke ziekenhuizen, etc., laat staan de socio politieke situatie.

Gedaagde vermeldt overigens het analfetisme slechts op één plaats in de bestreden beslissing namelijk wanneer verzoeker gevraagd wordt naar de tv programma's die hij heeft gevolgd in Pakistan.

Het is dan ook bijzonder vreemd dat gedaagde stelt dat gedaagde minstens fonetisch zou moeten kunnen onthouden welke programma's hij zag, aangevende dat idd een analfabeet mogelijks een probleem heeft dingen te onthouden terwijl ze nadien niks anders doet dat gedetailleerde vragen stellen over Lahore en de politieke situatie in Pakistan.

Gedaagde bouwt op deze manier de beslissing dan ook helemaal op.

Verzoeker is beweerdelijk niet in staat op eenvoudige vragen te antwoorden en men concludeert dan tot ongeloofwaardigheid niet alleen wat betreft zijn asielrelaas maar nog vreemder ook omtrent zijn afkomst en internvestigingsalternatief.

Nochtans wordt de afkomst van verzoeker niet betwist.

Dat verzoeker stelt dat gedaagde hem op geen enkel moment gedurende het interview concreet heeft voorgesteld of verzoeker zich zou kunnen vestigen in een bepaalde stand in Afghanistan.

Dat gedaagde het zich al te gemakkelijk maakt door te stellen dat verzoeker niet meewerkt.

Het onderzoek naar subsidiaire bescherming is immers een gedeelde plicht. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven waar hij woonde, dat hij analfabeet was, dat hij gewerkt heeft voor de grenspolitie etc.

Dit zijn voldoende elementen om over te gaan tot een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief hetgeen gedaagde verzuimt te doen. Het is immers zo dat gedaagde gehouden is tot het uitsluiten van het risico op mensonterend behandeling.

Dat zij dit allerm minst doet door vier pagina's te vullen met kennelijk onredelijke vragen gesteld aan verzoeker te citeren.

Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt:

Art. 27. De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

De materiële motiveringsplicht werd tevens geschonden in het licht van artikel 4 § 1 het KB van 11 juli 2003:

" Art. 4. § 1. De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. "

Het is duidelijk dat er een belangrijke kwetsbare component aanwezig is in hoofd van verzoeker, wat maakt dat de door haar afgelegde verklaringen en inzonderheid de lacunes en onduidelijkheden, met die component dienen rekening te houden.

De bestreden beslissing doet dit niet en behandelt de asielaanvraag alsof het gaat om een verzoeker die een normaal openbaar leven leidde in Pakistan.

Verzoeker leefde echter als een kluizenaar in een land waar hij de taal niet van begrijpt en niet in staat is te lezen of te schrijven.

Verder acht verzoeker in bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht geschonden door niet met alle relevante elementen rekening te houden of zich te informeren:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen". (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. " (R.v. V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Het is onder meer wegens deze onjuiste benadering van de persoon van verzoeker dat haar verklaringen in de beslissing ongunstig worden geïnterpreteerd en geen geloof wordt gehecht aan het (asiel)relaas van verzoeker.

Verzoeker wijst tenslotte op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en op de richtlijn van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof, volgens welke er bij twijfel aan de verzoeker het voordeel van de twijfel toegelaten moet worden (eigen onderlijning):

§ 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed. "

§ 12: "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling:

§11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd. "

§ 12: ""De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoekster wordt gegeven.

De persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de voorgelegde documenten (zie infra), het voorgehouden relaas en de bekende feiten in acht genomen, lijkt er in casu inderdaad eerder sprake te zijn van een element van twijfel, dat volgens de richtlijn van UNHCR geen afbreuk mag doen aan de verklaringen van verzoeker.

2. De overlegging van documenten om het relaas te staven

De chronologie van de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn vertrek naar België wordt eveneens gestaafd door de bewijsstukken die werden toegevoegd doch laconiek afgewezen als zijnde geen bewijs voor een verblijf in Lahore Pakistan.

Hiermee schendt gedaagde de motiveringsplicht zoals die is vastgelegd in onder meer artikel 2 en 3 van Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Door geen rekening te houden met deze stukken, maar wel het relaas van verzoeker aan te laten vallen op tegenstrijdigheid, getuigt het CGVS van slechte wil en een slechte lezing van de verklaringen.

Dat verzoeker dan ook van oordeel is dat de motivering faalt in de zin dat zij deel tegenstrijdig is (men houdt rekening met analfabetisme op het ene moment maar niet op het andere), niet pertinent en op zijn minst niet afdoende wat betreft het verblijf in Pakistan.

Dat verzoeker van mening is dat art. 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben doen vaststellen, vraagt verzoeker haar te erkennen als subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij afkomstig is uit het dorp Amla, gelegen in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. De verzoekende partij verklaart analfabeet te zijn en in het Afghaanse jaar 1390 aan de slag te zijn gegaan bij de Afghaanse grenspolitie als lijfwacht van een commandant. In de maand qaws van het jaar 1392 zou er aan het ouderlijk huis van de verzoekende partij in Amla een dreigbrief van de taliban zijn afgeleverd. De verzoekende partij zou toen het verlof hebben gehad en de dreigbrief hebben laten voorlezen door een neef. In de brief zouden de taliban ermee hebben gedreigd de verzoekende partij en haar familie te doden indien zij weigerde haar werk op te zeggen en zich bij de taliban aan te sluiten. De verzoekende partij verklaart deze bedreigingen niet serieus te hebben genomen en de volgende dag opnieuw naar haar werk te zijn vertrokken. Toen zij een maand later met verlof terugkeerde naar huis, zou de verzoekende partij onder vuur zijn genomen door onbekenden. Zij verklaart dat zij naar de winkel van haar schoonbroer in de bazaar van Amla vluchtte. Met de hulp van haar schoonbroer zou de verzoekende partij vervolgens naar Lahore in Pakistan zijn kunnen vluchten waar zij gedurende één jaar en twee maanden in het huis van de smokkelaar zou hebben verbleven. De verzoekende partij verklaart dat zij uiteindelijk Pakistan verliet en naar Europa kwam omdat zij er problemen met de autoriteiten vreesde en er geen familiaal netwerk had. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij gedood te worden door de taliban.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing kon dienaangaande op goede gronden het volgende worden gesteld:

"Vooreerst vallen er twee grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan uw adres. Waar u in het eerste interview nog stelt dat u geen bedreigingen had gekregen alvorens u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS p.9), komt u in het tweede interview te verklaren dat u voordien reeds via de radio en per telefoon werd bedreigd (CGVS2 p.17). Frappanter is dat u over de dreigbrief vertelt dat u de brief had verscheurd en weggegooid nadat u van uw dorp terug naar uw werkplaats was gegaan (CGVS2 p.14). Hoe het dan komt dat u aan het CGVS de door u zelfverklaarde originele brief kan voorleggen is een raadsel (CGVS p.9 en zie administratief dossier onder ingediende documenten nr. 3). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw voorgehouden vrees op een eerste en ernstige manier.

Ten tweede blijken uit uw verklaringen enkele inconsistente gedragingen die uw voorgehouden vrees in een ander daglicht stellen. Zo zegt u dat u de bedreiging aan uw adres in de vorm van een brief aanvankelijk niet serieus nam (CGVS p.20; CGVS2 p.14,17-18) en u na ontvangst van de talibanbrief terug ging werken en na één maand terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.10,16,20-21; CGVS2 p.13-14,17). Rekening houdend met uw kennis over de activiteiten van de taliban, namelijk doen wat ze willen, mensen doden, zich mengen onder de bevolking en het gevangennemen van leden van de grenspolitie zoals uw neef (CGVS p.16; CGVS2 p.9), mag uw inschatting over de ernst van de situatie en uw beslissing om terug te keren naar uw dorp verbazen. Hoe u zich voor de geest haalt om als lid van de grenspolitie na te zijn bedreigd toch terug te keren is vreemd en niet erg consistent met het beeld dat u van de taliban in uw regio heeft. Bovendien zijn de taliban reeds van voor uw geboorte actief in uw district (CGVS p.10) en is het volgens u onbekend wie nu juist lid is van de taliban en wie niet (CGVS2 p.9). Als u niet wist wie de leden van de taliban waren is het des te riskanter om onmaskerd te worden als politieagent, maar dat deed u schijnbaar niet om elke maand van uw werk naar huis te reizen (CGVS p.15). Op de vraag waarom u terug naar huis keerde nadat u de dreigbrief had ontvangen

antwoordt u weinig verhelderd dat u verlof had en uw familie u vroeg om te komen (CGVS p.20-21; CGVS2 p.17). U wordt tot slot op het CGVS geconfronteerd met de manier en het risico dat u met uw terugkeren nam. U stelt echter dat u niets anders kon doen (CGVS2 p.13-14). De regelmaat, timing en wijze van over en weer gependel tussen uw werkplaats en uw dorp die u voorhoudt is allerm minst consistent binnen het kader van uw vermeende vrees voor vervolging door de taliban.

Als derde punt moet er nog worden stilgestaan bij een onaannemelijkheid die uw verhaal verder verzwakt. U zegt niet te weten wanneer de dreigbrief is opgesteld omdat u analfabeet bent (CGVS p.9). Nochtans liet u de brief voorlezen aan uw neef (CGVS p.9). Sterker nog, u weet zelfs niet in welk jaar of welke maand de brief is geschreven, zo zegt u zelf (CGVS p.9). Wetende dat de dreigbrief een essentieel stuk vormt van uw asielaanvraag is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van haar opmaakdatum die op de brief vermeld staat. Daarenboven moet er op gewezen worden dat het jaar van de datum op de brief werd aangepast. Ten slotte rijzen er ook ernstige twijfels over de authenticiteit van de dreigbrief. De hoofding en de stempels zijn duidelijk gekopieerd terwijl de tekst er met de hand opgeschreven is. Deze werkwijze wijst er duidelijk op dat de dreigbrief geen authentiek stuk is. Deze vaststellingen omtrent één van de belangrijkste stukken uit uw asielverhaal, ondermijnen uw voorgehouden vrees verder.

Daarnaast geeft u aan dat uw familie zou worden gevisieerd indien u niet op de eisen van de taliban inging, namelijk uw werk stopzetten en u bij hen aansluiten (CGVS p.9; CGVS2 p.17). Aangezien uw familie momenteel nog steeds in uw dorp Amla woont (CGVS p.4) en ze tot op heden geen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS2 p.17-18), kunnen er wederom vraagtekens worden geplaatst bij uw voorgehouden vrees. Uw verklaring dat het een Godsmirakel is, ze een hond hebben en dat misschien de familieleden van vaderszijde hen soms bewaken kan allerm minst de passiviteit van de taliban in het licht van de geuite doodsbedreigingen verklaren (CGVS2 p.17).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse grenspolitie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst van twee jaar slechts één maal bij een veiligheidsincident betrokken raakte (CGVS2 p.12-13). Voorts had u als soldaat de laagste rang (CGVS2 p.10). U haalt aan dat er video's bestaan waarop u te zien bent als lid van de grenspolitie. Deze videofragmenten werden getoond door de nationale omroep, zo zegt u (CGVS p.22; CGVS2 p.5). U stelt eerst dat u veel in het werk heeft gesteld om deze video's te bemachtigen, maar later verklaart u dan weer dat u geen stappen ondernam (CGVS2 p.5-6). Nochtans kon u op z'n minst contact opnemen met de nationale omroep, maar dat blijkt alvast niet het geval te zijn. In ieder geval kan u de videofragmenten niet voorleggen en blijft het bestaan ervan dan ook onduidelijk. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage rang, het feit dat u de grenspolitie zo'n drieënhalf jaar geleden verliet en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas, kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de grenspolitie een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Te meer daar u geen zicht heeft geboden op uw recente verblijfplaats voor u naar België kwam. U stelt immers gedurende één tot anderhalf jaar in Lahore, Pakistan te hebben verbleven (vragenlijst DVZ punt 40 p.11; CGVS p.6; CGVS2 p.4). Aan dit verblijf kan echter geen geloof worden gehecht omwille van verschillende opmerkelijke vaststellingen en onaannemelijkheden.

U verklaart tijdens heel uw verblijf in Lahore in hetzelfde huis te hebben gewoond (CGVS2 p.4-5). U deed weinig buiten koken voor uw huisgenoot en tv kijken (CGVS2 p.6-7). U kwam niet vaak buitenshuis omwille van uw vrees om opgepakt te worden door de Pakistaanse autoriteiten aangezien u geen

verblijfspapieren had en u voor de Afghaanse grenspolitie had gewerkt (CGVS2 p.5,19). Uw huisgenoot kwam vaker dan u buiten het huis omdat hij elke dag ging werken, zo verklaart u (CGVS2 p.6).

In dit licht valt ten eerste uw gebrek aan kennis op over de incidenten die gebeurden tijdens uw verblijfsperiode in Lahore. U weet niets over een aanslag op een politiehooftkwartier (CGVS2 p.8). Evenmin doen aanslagen op christelijke kerken een belletje bij u rinkelen (CGVS2 p.8). En ook over een incident waarbij mensen in een moskee omkwamen doordat het dak van de moskee instortte kan u niets aanbrengen (CGVS2p.8-9). Daarenboven weet u niet wat Jamaat ul Ahrar is (CGVS2.p19). Jamaat ul Ahrar is een splintergroepering van de Pakistaanse taliban (TTP) en wordt verantwoordelijk geacht voor de hiervoor genoemde aanslag op het politiehooftkwartier. Het is opvallend dat u een vrees voor de taliban aanhaalt, maar niet de naam herkent van een splintergroep van de taliban die actief is in de stad waar u meer dan een jaar verblijft.

Verder blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van uw woonplaats in Lahore waar u één tot anderhalf jaar doorbracht. U weet immers niet in welke straat u woonde, noch in welke provincie of regio (CGVS2 p.4). Lahore is de hoofdstad van de provincie Punjab, maar tot die vaststelling bent u blijkbaar niet kunnen komen tijdens uw lange verblijf aldaar. Op de vraag of uw huis in het centrum of meer weg van het centrum van de stad was gelegen antwoordt u dan weer naast de vraag door metaforisch te stellen dat de bazaar zoals een stad is (CGVS2 p.5). Bovendien schijnt u geen Pashayi-mensen in Lahore te kennen en weet u zelfs niet of er überhaupt Pashayi wonen in Lahore (CGVS2 p.8). Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat er wel degelijk een Pashayi-gemeenschap is in Lahore. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is vreemd, des te meer omdat u zelf Pashayi bent (CGVS p.3).

De persoon waarmee u samenwoonde ging elke dag werken, maar verbazend genoeg weet u niet wat voor werk hij deed of waar hij werkte (CGVS2 p.6). Doordat u met hem samenwoonde, uw huisgenoot elke dag werkte en u voor hem kookte (CGVS2 p.5-6) is het totaal onaannemelijk dat u niet zou weten wat voor werk deze persoon deed en waar hij dat werk dan deed.

Daarenboven kan u zelfs niet zeggen wat uw favoriete tv-show was op de Pakistaanse televisie was (CGVS2 p.7). Dit is toch eigenaardig daar u aangaf steeds binnen te blijven en uw activiteiten in het huis voornamelijk bestonden uit koken, spelen en tv-kijken (CGVS2 p.4-7). U luisterde vooral naar liedjes op tv, zo zegt u, maar vreemd genoeg kan u niet zeggen welke liedjes of welke artiesten uw favorieten waren (CGVS2 p.7). Uw argumentatie dat u hier niet in slaagde omdat u de taal niet begreep snijdt geen hout (CGVS2 p.7). U woonde gedurende één tot anderhalf jaar in hetzelfde huis met weinig om handen, maar wel met een tv en een huisgenoot. De idee dat u nooit sprak met hem over de programma's, artiesten of liedjes die u op tv zag, is onaannemelijk. Alleen al door de fonetische klanken op een repetitieve manier te horen moet u toch in staat zijn om de titel van een tv-programma of liedje te ontcijferen. U had daar bovendien de tijd voor, namelijk één tot anderhalf jaar. Op dezelfde wijze moet u de naam van bekende artiesten hebben gehoord en gezien op de televisie. Deze televisie was naast uw huisgenoot het voornaamste contact met de buitenwereld gedurende een periode van één tot anderhalf jaar. Op die manier is het volstrekt ongeloofwaardig dat u geen enkele kennis hebt over uw favoriete liedjes, artiesten en tv-programma's tijdens uw kluzenaarsbestaan in Lahore.

Ook over uw woonomgeving in Lahore tast u compleet in het duister. Zo weet u niet welke parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen er in de buurt van uw huis in Lahore lagen (CGVS2 p.5-6). Specifiek gevraagd naar de Jinnah, Mansoorah, Mayo en Ganga Ram Hospitals, stelt u van geen enkele van deze ziekenhuizen te hebben gehoord (CGVS2 p.19). Uw verweer dat u nooit naar het ziekenhuis in Lahore bent geweest kan uw ontbrekende kennis over enige ziekenhuizen in uw buurt niet verklaren. Ten slotte kan u ook niet zeggen in welk stadsdelen de christenen vooral wonen (CGVS2 p.19). Net zoals voordien aangehaald is het onmogelijk te geloven dat u geen enkele van voornoemde plaatsen zoals parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen in uw directe omgeving kan benoemen, wetende dat u samenwoonde met iemand die elke dag in de stad Lahore rondliep en u over een tvtoestel beschikte.

Enige kennis over de Pakistaanse politiek of over Pakistaanse politici heeft u ook al niet. Gevraagd naar welke politieke partij de grootste was, welke partijen in de regering zaten en welke partijen onderling ruzie hadden toen u in Pakistan woonde, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). Ook over wie er protesteerde tegen de overheid, iets wat u zelf aangeeft dat vaak gebeurde in de straten van Lahore, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). U weet bovendien niet wat de PML en PTI precies zijn (CGVS2 p.9). Wanneer u wordt verteld dat het gaat over de politieke partijen

Pakistan Muslim League en Tehreek e Insaf, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS2 p.9). Nochtans waren beide partijen respectievelijk de grootste en tweede grootste partij na de verkiezingen van mei 2013 en leefden ze op gespannen voet met elkaar. Iemand uit Lahore met de naam Imran Khan kent u eveneens niet (CGVS2 p.18). Imran Khan is nochtans een bekende ex-cricketspeler die de felle protestacties tegen de regering van premier Nawaz Sharif aanvuurde als leider van de PTI na vermeende corruptie bij de verkiezingen van 2013. Deze grote langdurige protesten met duizenden demonstranten vonden plaats in Lahore en in heel Pakistan. Ze verschenen uitgebreid in de Pakistaanse media. Zelfs wanneer er een foto van Imran Khan aan u wordt voorgelegd herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.3).

Daarnaast weet u ook niet wie Tahir Ul Qadri is (CGVS2 p.19). Uw laconiek antwoord dat u 'Tahir' heet, maar 'Qadri' niet kent, is allerm minst vermakelijk (CGVS2 p.19). Gewezen op zijn bekendheid als religieus leider in Pakistan brengt u opnieuw niets aan (CGVS2 p.19). Tahir Ul Qadri is naast een erg bekende religieus leider de oprichter van de Pakistan Awami Tekreek partij die evenals de PTI na de verkiezingen van 2013 in de clinch ging met de regeringspartij van premier Nawaz Sharif. Tijdens uw verblijf in Lahore vonden er grote en hevige protesten plaats in de stad waarbij verschillende overheids- en mediagebouwen werden bestormd door antiregeringsdemonstranten waarvan de leiders Imran Khan en Tahir Ul Qadri waren. Wanneer u een foto van de befaamde Tahir Ul Qadri wordt getoond herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.9).

Tot slot weet u niet wat Model Town is en waar het in Lahore is gesitueerd (CGVS2 p.19). Model Town is een wijk in Lahore waar het hoofdkwartier van Tahir Ul Qadri is gelegen, maar bovenal is het de plek waar op 17 juni 2014 het Model Town massacre plaatsvond. Een 10-tal mensen kwam om door o.a. schotwonden en velen raakten gewond tijdens de schermutselingen met de ordediensten naar aanleiding van de eerder vermelde protesten tegen de regering van Nawaz Sharif. Na afloop van de tragedie van Model Town – zoals er ook aan wordt gerefereerd – eisten en kregen de leiders van de oppositie een doorgedreven onderzoek naar de verantwoordelijken (waaronder premier Nawaz Sharif en Punjabi's Chief Minister Shahbaz Sharif) van de dodelijke incidenten. Deze protesten doorheen heel Pakistan duurden meer dan vier maanden en alle hoofdrolspelers, incidenten en verdere ontwikkelingen werden nauwgezet gevolgd door de media, ook na afloop van de protestacties. Op die manier is uw tentoongespreide onwetendheid over deze gebeurtenissen en haar hoofdrolspelers weer enorm verbazingwekkend, wetende dat u over een tv-toestel beschikte, zelf in Lahore woonde en een huisgenoot had die zich elke dag in de stad begaf (CGVS 2 p.4-7).

Daarenboven herkent u geen enkele van de aan u getoonde bekende Pakistanen (CGVS2 p.19-20 en bijlage1). Dat u de premier van Pakistan, Nawaz Sharif, niet visueel kan herkennen is uiterst merkwaardig (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.6). Rekening houdend met de tumultueuze periode die hij tijdens uw verblijf doormaakte, de mediaaandacht naar zijn persoon en zijn functie als premier van het land waar u één tot anderhalf jaar verbleef, is het bijzonder dat u hem niet herkent. Ook de in 2007 vermoordde Benazir Bhutto herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.4). Zij was de voorzitter van de PPP (Pakistan Peoples Party) en is tot op de dag van vandaag een prominent figuur in de Pakistaanse samenleving en media. Shahbaz Sharif die Chief Minister van Punjabi en tevens broer van premier Nawaz Sharif is herkent u evenmin (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.11). Wederom één van de hoofdrolspelers uit de (ophefmakende) periode van uw verblijf in Lahore die u niet herkent. Ook voormalig Minister van Buitenlandse Zaken mevrouw Hina Rabbani Khar en haar opvolger Sartaj Aziz zijn niet herkenbaar voor u (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.7 en nr.1). Mevrouw Hina Rabbani Khar was verwickeld in een liefdesschandaal met de voorzitter van de PPP Bilawal Bhutto Zardari in 2012 en de media bleef hun relatie volgen. De foto van Punjab's Minister van Justitie, Rana Mashood, herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.10). Rana Mashood was betrokken bij een corruptieschandaal dat op video werd vastgelegd en hij werd in oktober 2014 door zijn partij gedwongen ontslag te nemen. U woonde in die periode in Lahore en keek er televisie, maar u slaagt er niet in deze persoon te herkennen. Mevrouw Naheed Khan van de PPP die in 2014 haar eigen partij startte, de Pakistan Peoples Party Workers, herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.5). Hamza Abbasi, de ster van de enorm populaire en bekroonde dramareeks Pyarey Afzal uit 2013-2014 herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.8). Verder herkent u Rana Mubashir niet als ervaren journalist en tv-presentator op Express News (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.2). Tot slot komt u niet tot de vaststelling dat de laatste foto die u wordt voorgelegd het schrijn van Syed Ali Hajveri is (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.12). Deze heilige plaats ter ere van de in Afghanistan geboren Syed Ali Abul Hasan bin Usman Hajveri is nochtans een erg bekende plek nabij de Bhatti Gate aan het oude stadgedeelte van Lahore.

Uw tentoongespreide kennis, of eerder het gebrek daaraan, probeert u goed te praten door te stellen dat u de taal in Pakistan niet begrijpt en niet vaak buitenshuis vertoefde (CGVS2 p.4-5,8,11,18-19). Zoals reeds meermaals aangehaald kan met deze argumentatie geen rekening worden gehouden daar u meer dan een jaar op dezelfde plek in Lahore verbleef, u er tv keek en samenwoonde met iemand die wél buitenshuis ging (CGVS2 p.4-7). Uw verklaringen zijn in dit opzicht wederom van bedrieglijke aard en verhinderen het CGVS een heldere blik te krijgen van uw werkelijke verblijfssituatie voor u naar België kwam. (...)".

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel van ongeletterde. Zij stelt zonder meer dat de vragen die haar werden gesteld te hoog gegrepen waren om door een analfabeet te kunnen worden beantwoord. Wat betreft de feiten op grond waarvan zij internationale bescherming vraagt, toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat haar ongeletterdheid haar belemmert hieromtrent coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek. Uit de gehoorverslagen blijkt geenszins dat de vragen die de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven werden gesteld haar begrip te boven gingen, noch dat zij deze verkeerd begrepen zou hebben. Wat haar voorgehouden verblijf in Pakistan betreft, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de vragen die haar desbetreffend werden gesteld betrekking hebben op elementen die kunnen worden verondersteld deel te hebben uitgemaakt van de onmiddellijke leefomgeving van iemand die gedurende meer dan een jaar in Lahore heeft gewoond. Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde verblijfplaats gedurende meer dan een jaar. Het argument dat de verzoekende partij in Pakistan als kluizenaar zou hebben geleefd en er de taal niet sprak, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij totaal afgesloten van de buitenwereld leefde, nu zij tv keek en samenwoonde met iemand die wel geregeld buitenshuis kwam (stuk 5, gehoorverslag 26.07.2017, p. 4-7). De verzoekende partij toont verder niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij documenten heeft voorgelegd ter staving van haar relaas, dient te worden vastgesteld dat dienaangaand in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

"De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De politiekaart, de bankkaart en het loonstrookje kunnen enkel dienen als bewijs voor uw werk als politieagent aan, maar kunnen geenszins uw asielmotieven of uw verblijf in Pakistan bewijzen. De taskara en de drie foto's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's staan op geen enkele manier toe te bepalen waar en wanneer ze werden genomen. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban valt ook onder deze categorie. De authenticiteit van de brief is bovendien uiterst twijfelachtig zoals uit bovenstaande vaststellingen is gebleken. Uw asielrelaas werd daarbij in zijn geheel als bedrieglijk bevonden. Overigens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker."

De verzoekende partij brengt geen argumenten aan die bovenstaande concrete en pertinente motieven weerleggen of daaraan afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er geen behoefte is aan internationale bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming indien deze over een intern vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van herkomst.

In casu wordt door de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp Amla in het district Dara-i-Noor in de provincie Nangarhar.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoekende partij weigerde haar medewerking te verlenen bij het onderzoek van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief buiten haar regio van herkomst in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand als volgt gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2,21; CGVS2 p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw laatste verblijf in Pakistan voor u naar België kwam.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijf van één tot anderhalf jaar verblijf in Pakistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke verblijfssituatie in Afghanistan, of in enig ander land, nadat u uw werk had verlaten. Op die manier biedt u ook geen zicht op uw mogelijk familiaal en financieel netwerk waarop u kon steunen nadat u uw werk bij de grenspolitie had verlaten. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”

In dit verband wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wanneer geconcludeerd wordt dat het gebied veilig is en dit gebied voor de vreemdeling ook veilig te bereiken en toegankelijk is vanuit België, dient te worden gezien of in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zich daar ook vestigt. Hier komen algemene omstandigheden in dat deel van het land om de hoek kijken en worden persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming relevant.

Wat betreft deze persoonlijke omstandigheden, merkt de Raad op dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016, waarvan de referentie is opgenomen in de bronnenlijst van het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. In dit verband wijst de Raad erop dat het administratief dossier enkel de pagina 1 tot 33 van het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016 bevat. Bijgevolg beschikt de Raad niet over landeninformatie die betrekking heeft op de regio van herkomst van de verzoekende partij. Evenmin beschikt de Raad over informatie met betrekking tot andere steden in Afghanistan, waar alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In casu meent de verwerende partij dat de verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen over haar verblijf in Pakistan gedurende het laatste (anderhalf) jaar voor haar komst naar België, geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfssituatie in Afghanistan of daarbuiten nadat zij haar werk bij de grenspolitie had verlaten. Aldus biedt de verzoekende partij evenmin enig zicht op het mogelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij kon steunen nadat zij haar werk bij de grenspolitie had verlaten, aldus de verwerende partij. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over haar socio-economisch profiel in Afghanistan verhindert te beoordelen of zij bij een terugkeer naar Afghanistan in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is uit een rurale omgeving in het district Dara-i-Noor van de provincie Nangarhar. Verder blijkt de verzoekende

partij met betrekking tot de landbouwactiviteiten van haar familie gedetailleerde en doorleefde verklaringen te hebben afgelegd waarvan de correctheid in de bestreden beslissing niet wordt betwist (stuk 9, gehoorverslag 10.05.2017, p. 18, 19; stuk 5, gehoorverslag 26.07.2017, p. 14-17). *In casu* staat evenmin ter discussie dat de verzoekende partij gedurende twee jaar bij de Afghaanse grenspolitie heeft gewerkt en is tijdens de gehoren gebleken dat de verzoekende partij in staat is om in zekere mate Engels te spreken en te schrijven (stuk 9, gehoorverslag 10.05.2017, p. 4; stuk 5, gehoorverslag 26.07.2017, p. 11). Uit haar verklaringen blijkt verder dat de verzoekende partij in het kader van haar werk bij de grenspolitie naar Jalalabad ging en telkens wanneer zij verlof had vanuit Jalalabad de auto nam naar haar geboortedorp in Dara-i-Noor (stuk 9, gehoorverslag 10.05.2017, p. 7, 8). Voorts toont de verwerende partij niet aan waarom het feit dat zij geen zicht heeft op het familiaal netwerk waarop de verzoekende partij desgevallend zou hebben kunnen terugvallen gedurende het laatste (anderhalf) jaar voor haar komst naar België zo bepalend is voor de medewerkingsplicht in het kader van een intern vestigingsalternatief, te meer daar UNHCR in principe aanvaardt dat jongemannen met verzoekers profiel ook zonder ondersteuning van familie kunnen leven in steden die onder de controle van de Afghaanse overheid vallen. Gelet op voorgaande overwegingen en vaststellingen, is de Raad van oordeel dat inzake verzoekers socio-economisch profiel voldoende elementen voorhanden zijn om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te kunnen beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar verblijfssituatie gedurende het laatste (anderhalf) jaar voor haar komst naar België, doet hieraan geen afbreuk. Voorts kan de verwerende partij de verzoekende partij in dezen redelijkerwijze niet kwalijk nemen geen zicht te hebben geboden op haar mogelijkheid tot hervestiging buiten haar herkomstregio in Afghanistan, nu uit de gehoorverslagen niet blijkt dat de verzoekende partij op enig moment de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt ten aanzien van een eventueel intern vestigingsalternatief te laten kennen. De Raad benadrukt dat uit artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt dat de bewijslast met betrekking tot het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Daarenboven ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, het ontbreken van volledige en pertinente informatie omtrent de regio van herkomst van de verzoekende partij en eventuele andere stedelijk gebieden in Afghanistan, kan de Raad niet de criteria bepaald door artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in het kader van onderhavig beroep beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS